

àrea de previsió social complementària

EDITORIAL AREA INFORMA 11

ELS PLANS DE PENSIONS D'OCUPACIÓ I LA DEFENSA DEL SISTEMA PÚBLIC DE PENSIONS, DOS FRONTS DE LA MATEIXA LLUITA.

La Comissió Parlamentària del Pacte de Toledo està en plena activitat. Ignacio Fernández Toxo, secretari general de la Confederació Sindical de Comissions Obreres, ja ha comparegut en ella, ha fet la seva diagnosi i presentat les propostes del Sindicat per a la sostenibilitat del sistema públic de pensions.

En paral·lel a l'activitat parlamentària, vivim des de fa temps en una campanya propagandística sobre la inevitable crisi "definitiva" del sistema de Seguretat Social i, en conseqüència, la necessitat de que cadascun "es busqui la vida" per poder planificar la seva jubilació. Òbviament, per als sectors polítics i econòmics que promouen l'esdentada campanya, aquest "buscar-se la vida" passa pels sistemes privats de previsió social complementària.

Diuen que "davant d'allò inevitable, no té sentit resistir-se" i que tots aquells que denunciem que s'aprofita la necessitat de reformar el sistema per promoure els interessos particulars de "la indústria", per davant dels interessos generals del conjunt de la població, som uns demagogs i forassenyats.

Que la sostenibilitat del sistema requereix de l'anàlisi i reforma permanent ho sabem molt bé. Des de 1995, any que es va signar el Pacte de Toledo, sempre que s'ha respectat a la Comissió Parlamentària creada per fer el seu seguiment i estudiar les recomanacions que calia promoure, CCOO ha estat present a totes les negociacions i processos de diàleg social que han tingut per objecte la reforma del sistema públic de pensions.

No totes les reformes de la Seguretat Social han respectat el Pacte de Toledo. La llei 23/2013, que regula el factor de sostenibilitat i l'índex de revalorització de les pensions, va ser una imposició del PP, sense tenir en compte ni el diàleg social ni el funcionament de l'esdentada Comissió Parlamentària. Va ser el malauradament famós "pensionazo" que va ser contestat amb una forta mobilització social.

El sistema públic de pensions és un bé que cal protegir i defensar. Per a CCOO, la defensa del sistema públic de pensions és irrenunciable, és una conquesta social fonamental, un factor de solidaritat intergeneracional, basat en el sistema de repartiment, i sotmès al control polític. Es tracta d'un veritable factor de cohesió econòmica i social.

La llarga campanya de "sensibilització social" que presenta la fallida del sistema públic com un fet inqüestionable i que ha estat promoguda pels sectors econòmics i polítics més interessats en la privatització de les pensions, es centren en les despeses del sistema, ignorant les diferents vies per millorar els ingressos que es proposen per corregir el dèficit estructural de la Seguretat Social. L'objectiu final d'aquesta campanya sostinguda en el temps és promoure els sistemes complementaris de previsió social de caràcter individual, sense donar cap rellevància als plans de pensions d'ocupació.

I això perquè? La resposta no deixa de ser senzilla. Els plans de pensions d'ocupació tenen un gros inconvenient per aquesta gent. La seva manca d'interès amb els plans de pensions d'ocupació és que aquests tenen unes comissions de control, en les que hi

participen els representants dels partícips, de les persones treballadores que participen al pla de pensions, i això sempre és un entrebanc per a gent acostumada a no passar comptes a ningú.

Només així s’explica la manca d’interès de la patronal en desenvolupar l’AIC 2015-2017 (Acord Interprofessional de Catalunya) en relació als temes de previsió social complementària i l’escàs desenvolupament de la negociació d’àmbit sectorial, a través de la qual es poden abordar la seva implantació a la petita i mitjana empresa. Només així s’entén la promoció d’altres instruments de previsió social complementària i que, sent més cars per l’empresari o de més baixa rendibilitat per als treballadors, acaben per imposar-se, per decisió empresarial, com alternativa als plans de pensions d’ocupació.

Les comissions de control són una garantia per les persones treballadores que són partícips d’un pla de pensions d’ocupació i una via per a la participació d’aquests en la gestió, execució i control d’aquests instruments de previsió social però aquest òrgan de control només existeix als plans de pensions d’ocupació. Potser això explica aquesta manca d’entusiasme dels empresaris i la patronal pel seu desenvolupament a les empreses i als sectors.

Vàrem tenir proves d’aquesta hostilitat vers les comissions de control, en particular, i amb els plans de pensions d’ocupació, en general, amb les propostes de la Dirección General de Seguros y Fondo de Pensiones quan es van publicar els esborrany del “ESTUDI PEL DESENVOLUPAMENT DE LA PREVISIÓ SOCIAL COMPLEMENTÀRIA”. Per cert, document que tenia d’haver-me aprovat a finals de 2011, tal com recollia la Llei 27/2011, d’actualització, adequació i modernització de la Seguretat Social, i que finalment no ha sortit a la llum.

Als esborrany esmentats, la Dirección General de Seguros y Fondos de Pensiones proposava que a la petita i mitjana empresa es poguessin utilitzar el plans de pensions

individuals, contràriament allò que estableix la norma jurídica aplicable i que defineix els plans de pensions d’ocupació com aquells plans de pensions en els quals el promotor és una empresa i els partícips les persones que en ella hi treballen.

Per cert, proposta que no només significava no respectar la naturalesa dels plans de pensions d’ocupació, sinó també suposava deixar fora de circulació a les comissions de control, doncs aquestes no existeixen als plans de pensions individuals. A més a més, era una proposta que posava en perill la pervivència d’un dels principis bàsics dels plans de pensions d’ocupació, el principi de no discriminació.

Quan tot això passa i és el propi Govern de l’Estat qui ho defensa, vol dir que les forces que impulsen aquests canvis en el sistema de protecció social són molt poderoses.

I tot això perquè? Què es vol aconseguir? Doncs la resposta, com passa sovint en coses importants, és senzilla. Després de sentir a tanta gent preocupada per la insostenibilitat del sistema públic actual, la seva inevitable fallida i la necessitat dels instruments de previsió social complementària, podríem arribar a la conclusió de que es tracta de gent preocupada sincerament per assolir un sistema de previsió social sostenible, equilibrat i just. Però no és així. Resulta que els plans de pensions d’ocupació, en general, queden fora del seu camp d’interès. Per tant, aquesta gent vol una altra cosa, té un altre objectiu.

En realitat, allò que volen és captar l’estalvi privat, gestionar-lo i introduir-lo en el mercat financer, sense cap mena de control, sense la sempre “emprenyadora” presència de les comissions de control, on els sindicats tenim presència. Aquesta és la resposta senzilla a la qual fèiem referència abans. Aquest és el seu principal interès.

Quan són tants els indicis i les senyals sobre els veritables interessos d’aquesta gent, no podem tenir cap mena de dubte de les seves

intencions depredadores. Perquè el seu interès és la dentallada al sistema públic, transformant en negoci privat allò que avui és un dret col·lectiu, canalitzant estalvi privat vers els mercats, en benefici de les entitats financeres, com intermediaris del procés, sense control ni obstacles. Aquest és el seu gran repte.

Per això els plans de pensions d'ocupació els hi representa un inconvenient, una incomoditat i un obstacle que cal evitar o, fins i tot, eliminar. Perquè en als plans de pensions d'ocupació és la comissió de control qui defineix l'estratègia, qui fixa l'objectiu, qui estableix criteris d'inversió socialment responsable, qui controla a l'entitat gestora de fons de pensions, qui sanciona els comptes anuals i la que aprova la gestió dels gestors, En definitiva, qui té el poder.

Per aquestes raons, les organitzacions sindicals de classe hem de defensar el

sistema públic de pensions i defensar, com part de la mateixa lluita, els plans de pensions d'ocupació com una eina i un espai de poder de les persones treballadores que ens volem arravatar de les nostra mans, en favor dels sistemes individuals, per poder fer i desfer, sense passar per cap filtre o control i sense donar explicacions.

Per això diem que els plans de pensions d'ocupació i la defensa del sistema públic de pensions són dues cares d'una mateixa lluita, que forma part del mateix interès per mantenir un sistema de previsió social just, equilibrat i sostenible. Una previsió social que continuï sent un dret i no sigui tan sols un negoci pels sectors financers, i que, sobre tot, garanteixi la cohesió social i econòmica de la societat.

Barcelona, 13 de marzo de 2015.

Jordi Giménez Maluenda

AREA DE PREVISIÓ SOCIAL COMPLEMENTÀRIA
CCOO DE CATALUNYA